

Nr 261.

Av herr **Hage m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 146, angående ny definitiv löneroglering för befattningshavare vid hospital och asyler.*

Uti underdånigt betänkande, avgivet av 1902 års lönerogleringskommitté, angående utredning och förslag beträffande ny definitiv löneroglering för befattningshavare vid statens hospital och asyler har svenska hospitalspersonalförbundets representant Verner Svenson, Vadstena, å sidan 87 och följande avgivit sin från kommittén avvikande mening i följande punkter:

- I) *Rörande den till avlöningsreglementet fogade tjänsteförteckningen.*
- II) *Angående placering i lönegrupper.*
- III) *Angående pensionsåldern.*

Med hänvisning till denna avvikande mening skola vi här nedan göra vissa yrkanden, och tillåta vi oss då att först framföra några synpunkter i frågan

- I) *Rörande den till avlöningsreglementet fogade tjänsteförteckningen.*

Vid 1918 års riksdag, då nu gällande avlöningsreglemente fastställdes att gälla från och med den 1 januari 1919, indelades sjukvårdspersonalen i tvenne grupper, nämligen 1:sta skötare och skötare, resp. 1:sta sköterska och sköterska. Det synes oss som om nämnda placering av ifrågavarande grupper i avlöningshänseende ej vore fullt lycklig, och vilja vi här nedan anföra några skäl för denna vår ståndpunkt.

Vi tillåta oss då först hänvisa till svenska hospitalspersonalens förbunds inlaga av den 12 september 1917 och medicinalstyrelsens angående utbildning av sjukvårdspersonal.

I omskrivna inlaga anföres bl. a. följande:

»Det torde icke kunna förnekas, att vid en grundlig reform i hospitalspersonalens ställning vägande skäl tala för, att den utbildning, som nu kommer sjukvårdspersonalen till del, fullständigas och fördjupas. Om man

genomgår 1913 års kommittés förslag till utbildning, finner man visserligen, att det föreslås, att den praktiska utbildningen meddelas med största omsorgsfullhet och att den nuvarande teoretiska utbildningen framskjutes till tredje halvåret av anställningstiden och fullständigas till slut, att det för eleverna införes en kurs i svenska språket, räkning och välskrivning, huvudsakligast baserad på hemarbete.

Det synes dock som ej så få skäl talade för att gå ännu längre. I en tidningsartikel skrev en gång ena kommittéledamoten professor F. Svensson: »Att inom sinnessjukvården finnas inga sjukvårdsbiträden. Allt arbete utföres av de skolade sköterskorna. Sjukvårdens speciella natur gör detta nödvändigt etc.». Det torde icke annat än kunna instämmas i, att envar på en sinnessjukavdelning anställd bör erhålla en utbildning, som gör henne eller honom vuxen att utföra det på avdelningen förekommande arbetet, som icke fordrar läkarekompetens. Situationer kunna ju uppstå, som kräva ögonblickligt ingripande; om det då händer, att på avdelningen endast finnes en person, som skulle vara situationen vuxen, och denne icke är tillstädes, hur går det då?

Ur denna ävensom ur vissa andra synpunkter ha vi känt oss tilltalade av den utbildning, som meddelas Seinedepartementets sinnessjukvårdare i Frankrike och som refereras i kommittébetänkandet av den 29 september 1913.»

Det starkaste skälet för denna åsikt torde finnas i vad kommitterade yttrat angående värdet av utbildning i vanlig sjukvård för sinnessjukvårdspersonalen. Kommitterade yttra:

»En mycket viktig angelägenhet för sinnessjukvården är här ifrågasvarande elevers utbildning i vanlig sjukvård. Denna är i flera avseenden för personalen på sinnessjukanstalterna ytterst lärorik. Det rent kroppsliga lidandets orsak ligger så att säga mera på ytan, är mera tillgänglig även för den relativt oskolades direkta observation än det senare, som gärna betraktas som något inbillat, något på vilket den sjukes vilja kan inverka. Dessutom blir på grund av patienternas större tillgänglighet och de mindre förhållandena det intima, personliga umgänget mellan vårdare och patient i kroppssjukvården innerligare; det främlingskap som sinnessjukdomen icke sällan skapar för dess bärare även i förhållandet till en fullt förståelig vårdare existera där icke. Allmänhetens uppfattning av de båda arterna av sjukdom är också väsentligt skild på ett sätt, som stämmer till att betrakta kroppssjukvården såsom något, där humanitet är den absoluta och självfallna nödvändigheten, vilket däremot tyvärr icke alltid är fallet be-

träffande sinnessjukvården. Och sist — inom kroppssjukvården kan i allmänhet den sjuke själv kontrollera och kritisera den vård, som kommer honom till del, vilket däremot den sinnessjuka sällan kan. Det torde kunna påstås, att man först genom att låta personalen en tid systematiskt sysselsätta sig med kroppsligt sjuka, kan få den att fullt inse, att alla den sinnessjukas handlingar måste bedömas vara av hans sjukdom i större eller mindre grad bestämda.»

Detta yttrande, vilket en av våra mest framstående sinnessjukläkare gjort till sitt, synes icke kunna annat än väga så tungt, att det borde allvarligen övervägas, om icke möjlighet skulle kunna beredas hela sinnessjukvårdspersonalen att komma i åtnjutande av utbildning i kroppssjukvården. Om det stora värde, som även från andra överläkares sida sättes på utbildning i kroppssjukvården, vittnar även den ställning, som inrymts åt de s. k. skolade sköterskorna.

Vad vi här anfört talar alltså för att hela skötarepersonalen om möjligt erhåller en sådan utbildning, och anse vi alltså, att utvecklingen under de kommande åren bör gå i den riktningen.

Med en sådan utveckling torde det vara onödigt, enligt vårt förmenande, att ha en särskild befälsgrad vid statens sinnessjukanstalter, nämligen första skötare och första sköterskegraden. Vi vilja alltså påkalla att nämnda befattningar borttagas, i synnerhet som det oss veterligt icke framträtt några mera betydande olägenheter av det förutvarande systemet, som bestod uti en sjukskötaregrad med ansvarsarvode åt den personal, som ombetrotts att särskilt ansvara för handhavandet av sjukvård, förråd m. m.

II) Angående placering i lönegrad.

I betänkandet, avgivet av sakkunniga den 29 september 1913, ha dessa ansett sig böra taga de modernare lönestaterna till mönster, och det förslag till avlöningsreglementen för tjänsteinnehavare vid statens anstalter för sinnessjuka, som av de sakkunniga utarbetats, är i huvudsak uppgjort efter förebild av för telegrafverket nu gällande, och ha skötare därvidlag förslagsvis placerats i samma lönegrad som reparatörer vid telegrafverket. Reparatörerna äro nu placerade i 3:dje lönegraden vid kommunikationsverkens senaste lönereglering. Det oaktat har i den kungl. propositionen skötarne placerats i en lägre lönegrad, nämligen i 2:dra lönegraden. Med hänvisning härtill vilja vi påyrka, att skötarne uppflyttas till en högre lönegrad än den nu föreslagna, och vilja vi som skäl härtill även hänvisa till ett yttrande av en av auktoriteterna på sinnessjukvårdens område, doktor Lauritzen.

Nämnde läkare, som nu är överläkare vid Strängnäs hospital och som

var inkallad såsom sakkunnig i 1902 års löneregleringskommitté, vars förslag ligger till grund för den nu framlagda propositionen, anför i denna fråga bl. a. följande (å sid. 82 i underdånigt betänkande av 31 oktober 1921): »Beträffande placeringen av övrig personal i löneskalan finner jag densamma i åtskilliga fall väl låg, men har, närmast på grund av svårigheten att inom ramen av den givna gradskalan uppnå en fullt rättvis inbördes placering av befattningarna, ansett mig böra inskränka mig till att för dels sysslomännen, dels skötarne påyrka uppflyttning i närmast högre lönegrad än den av kommittén föreslagna.»

Samtliga skäl som här anförts tala enligt vårt förmenande för, att denna personal bör vara berättigad till att sättas en lönegrad högre än vad som nu föreslagits, allra helst som denna personals arbete är av synnerligen krävande art.

III) Angående pensionsålder.

I pensionsfrågan tillåta vi oss anföra medicinalstyrelsens underdåniga utlåtande av den 11 november 1918, där bl. a. följande anföres:

»De jämlikt nådigt bemyndigande den 29 juni 1912 tillkallade sakkunniga för utredning angående personalens vid statens anstalter för sinnessjuka uppförande på ordinarie stat m. m. hava uti sitt den 29 september 1913 avgivna betänkande i huvudsak anslutit sig till de i ovanberörda grunder givna bestämmelser om levnads- och tjänsteår.

Till stöd för sitt förslag rörande pensionsåldern anföra de sakkunniga (sid. 136—137) i sitt betänkande, att på grund av det synnerligen utslitande sjukvårdsarbetet syntes de i lagen den 11 oktober 1907 angående civila tjänsteinnehavares rätt till pension förefintliga bestämmelser icke böra äga tillämpning rörande tjänstemännen vid statens sinnessjukanstalter, utan torde ändring härutinnan bliva nödvändig. De sakkunniga hava ansett, att de bestämmelser, som av medicinalstyrelsen utfärdats härom och som för det dåvarande tillämpades, vore väl avvägda och svarande mot billighetens krav. De vore likväl mindre liberala än motsvarande bestämmelser i utlandet. Även för dem, som icke direkt deltog i sjukvårdsarbetet, vore denna minskning i pensionsåldern behöflig, enär även dessa befattningshavare icke undginge beröringen med patienterna, och anstaltslivets enformighet dessutom helt säkert så småningom verkade nedsättande på arbetsförmågan och nödvändiggjorde en tidigare avgång från tjänsten än från liknande befattning i allmänna livet.

De sakkunniga framhålla i annat sammanhang (sid. 52) även, att det för staten värdiga botemedlet mot faran för att seniliteten bland kåren

kunde få en betänklig överhand, vore fastställande av en jämförelsevis tidig pensionsålder och en lämpligt ordnad förtidspensionering.

Tjänstgöringen inom sinnessjukvården vore, påpeka de sakkunniga vidare (sid. 70—71, 110 och 112), synnerligen ansvarsfull, ansträngande och prövande. Sinnessjukvårdspersonalen intoge faktiskt en egendomlig särställning. Denna personals förmåga av normalt handlande måste ersätta de sjukas brist i detta avseende. Den komme därför att ideligen ingripa i dessas bestämmanderätt. Då emellertid detta ingripande, även där det vore fullt påkallat, icke förstodes av den sjuke, möttes de ofta av föga angenäma reaktioner i form av hånfulla uttalanden och försmädligheter, som icke sällan avsåge och även hade förmåga att träffa vederbörandes svaga sidor, av skällsord, öppna våldsamheter eller anfall bakifrån m. m. Då ett sådant reaktionssätt jämt och ständigt framträdde med ett eftertryck, som icke toge och icke kunde taga någon hänsyn till vars och ens naturliga behov av lugn och en rättvis behandling, vore det uppenbart, att personalens förmåga av självbehärskning och tålamod sattes på hårt prov.

Den av Eders Kungl. Maj:t den 3 oktober 1902 tillsatta kommittén rörande reglering av statens ämbetsverks och myndigheters löneförhållanden m. m. har uti sitt den 24 september 1918 avgivna betänkande i ärendet i vissa hänseenden ställt sig mycket tveksam beträffande den av de sakkunniga föreslagna pensionsåldern.

Kommittén framhåller (sid. 248), att den lägsta levnadsåldern för rätt till hel pension utgjorde enligt gällande pensionslag för kvinna 55 år och för man 60 år. Ett godkännande av de sakkunnigas förslag skulle alltså innebära en sänkning av den lägsta åldersgränsen med 2 år för kvinnor och ända till och med 5 år för vissa män. Även om dessa befattningshavares åliggande arbete måste, såsom de sakkunniga framhållit, anses synnerligen utslitande, kunde dock med skäl erinras, att enahanda förhållanden nog även gällde beträffande andra befattningshavare, för vilka i pensionslagen ovannämnda lägsta levnadsålder fastställts.

Det syntes därför kommittén icke erforderligt, att för befattningshavare, tillhörande den nu ifrågavarande hospitalspersonalen, bestämma pensionsåldern lägre än den enligt pensionslagen lägsta. Ifråga om levnadsåldern borde alltså för pensionsrätt fordras 55 år för kvinnlig befattningshavare, tillhörande vare sig sjukvårds- eller ekonomipersonalen, 60 år för manlig befattningshavare, tillhörande sjukvården, och 62 år för manlig befattningshavare, tillhörande ekonomipersonalen.

I anslutning härtill anser kommittén tjänsteåldern för skötarpersonal böra höjas med 5 år, således till 30 år. I övrigt syntes de sakkunnigas förslag angående tjänsteåldern böra vinna godkännande.

Under ärendets behandling inom riksdagen väcktes motion (nr 468 i andra kammaren) därom, att pensionsåldern för skötare skulle inträda vid 55 levnads- och 25 tjänsteår samt för sköterska vid 53 levnadsår och 25 tjänsteår, alltså samma ålder, som de sakkunniga och medicinalstyrelsen föreslagit.

Till stöd för motionen framhölls, bland annat, att den tvångsfria patientbehandling, som vunnit tillämpning vid våra hospital, ställde betydande krav på krafter och uthållighet hos personalen. Det syntes utslutet, att personalen skulle vid så hög levnadsålder, som den av lönerregleringskommittén föreslagna, vara vuxen de krav, som ställdes på densamma i olika situationer; redan vid 55 och 53 års ålder visade det sig i många fall, att personalen icke längre med fördel kunde användas å avdelningarna utan måste pensioneras. Vid sjukvården funnos för dessa till åren komna tjänsteinnehavare inga reträttplatser.

Ifrågavarande motion blev emellertid icke av riksdagen bifallen.

Uti ovanberörda avlöningsreglemente är beträffande nu omhandlade personals rätt till pension uti § 14 föreskrivet:

»För befattningshavare skall ifråga om skyldighet att från tjänsten avgå ävensom ifråga om rätt till pension gälla vad i lagen angående civila tjänsteinnehavares rätt till pension är vid tiden för den nya avlöningsstatens ikraftträdande eller, såvitt angår innehavare av befattning, som där- efter tillträdades, vid tillträdet till befattningen stadgat: dock att den, som med eller under år 1919 utnämnes till ordinarie befattning, skall vara underkastad de förändrade bestämmelser i berörda hänseenden, som under nämnda år kunna varda meddelade.»

Den i sista punkten av denna paragraf givna bestämmelsen har intagits på förslag av lönerregleringskommittén, för att de bland personalen, som vid den nya statens trädande i kraft väl icke uppnått en ålder av 67 år för män och 60 år för kvinnor, men däremot överskridit den lägre pensions- och avgångsåldern, som kunde komma att fastställas, skulle kunna medgivas att övergå till tjänst å den nya staten.

Medicinalstyrelsen har nu från samtliga hospitalsdirektioner i riket infordrat yttrande i förevarande fråga.

Av dessa hava alla utom fyra uttalat sig för den lägre pensionsåldern. Hospitalsdirektionen i Stockholm har uti sitt utlåtande åberopat ett

av t. f. överläkaren V. Wigert avgivet yttrande, däri denne förklarar sig vilja på det allra livligaste tillstyrka det av de sakkunniga och av medicinalstyrelsen framlagda förslaget, att sjuksköterskor och sjukskötares pensionsålder bestämdes till 53 levnads- och 25 tjänsteår, resp. 55 levnads- och 25 tjänsteår. Erfarenheten hade nämligen visat, att sjukvårdsarbetet vore till den grad utslitande, att endast i enstaka undantagsfall vederbörande vid denna ålder besutte den fysiska hälsa och den andliga vakenhet, rörlighet och anpassningsförmåga, som vore nödvändig för ett gott arbete. Såväl i avseende på tjänstens krav på den individuella spänstigheten som på dess förmåga att undergräva denna spänstighet intoge sjukvårdsarbetet en särställning, varför en jämförelse med pensionsåldern för andra statens befattningshavare måste bli missvisande. Det vore därför såväl ur den genom mångårigt arbete uttröttade personalens som ur sjukvårdssynpunkt i hög grad att beklaga, om av hänsyn till likformigheten i pensionsåldern för olika slag av befattningshavare den av de sakkunniga och medicinalstyrelsen föreslagna pensionsåldern skulle höjas i enlighet med löneregleringskommitténs förslag.

Endast fyra direktioner hava, såsom nämnts, varit av annan mening, nämligen direktionerna för Vadstena hospital och asyl, Västerviks hospital, Vänersborgs hospital och asyl, och Härnösands hospital, vilka förklarar sig icke kunna finna skäl för den lägre pensionsåldern, dock att en av dem föreslår 53 år för sköterska och 58 för skötare.

För den lägre pensionsåldern uttala sig även svenska hospitalspersonalens förbund och svenska hospitalens ekonomipersonals förbund, vilka av medicinalstyrelsen beretts tillfälle yttra sig i ärendet. Det senare förbundet föreslår 60 levnads- och 25 tjänsteår för manlig och 55 levnads- och 20 tjänsteår för kvinnlig befattningshavare, tillhörande ekonomipersonalen.

För egen del får medicinalstyrelsen anföra följande:

Styrelsen delar tillfullo den av de sakkunniga uttalade åsikten om behovet och nödvändigheten av, att den vid sinnessjukvården verksamma personalen får rätt till pension vid en jämförelsevis tidig levnads- och tjänsteålder. Erfarenheten har visat, att vederbörande vid inträde i den hittills bestämda pensionsåldern endast i enstaka fall besuttit nödig fysisk hälsa och andlig vakenhet för vidare tjänstgöring. I de allra flesta fall, särskilt då det gällt sköterskor, hava de varit så nedsatta ifråga om tjänsteförmåga, att en fortsatt tjänstgöring icke gärna skulle tillstyrkts. I ovan nämnda, av medicinalstyrelsen utfärdade grunder för beräkning av årligt underhåll åt ifrågavarande personal har levnads- och tjänståldern fastställts

med hänsyn till vunnen erfarenhet om personalens minskade tjänsteduglighet vid uppnående av den i desamma bestämda åldern.

Under behandlingen av frågan om den levnads- och tjänsteålder, som bör fastställas för hospitalspersonalens rätt till pension, har för övrigt intet förekommit, som kunnat föranleda styrelsen att frånga, vad styrelsen härutinnan anfört uti sin underdåniga skrivelse den 25 februari 1914.

Löneregleringskommitténs betänklighet mot att införa en ny åldersgräns i pensionslagen synes icke få vara avgörande. Nya förhållanden böra kunna skapa nya lagar. Så har också skett, då den för yrkesinspektrisen erforderliga tjänsteåldern för pension fastställdes till 20 år.

Hospitalspersonalen har också själv enständigt yrkat på fastställande av den lägre pensionsåldern.

I detta sammanhang anser sig styrelsen även böra omnämna de betänkanden, som avgivits dels den 22 december 1916 av särskilda tillkallade sakkunniga för utredning angående kvinnlig sjukvårdspersonals arbetsförhållanden m. m., dels ock den 3 november 1917 av sakkunniga för utredning angående det statsunderstödda pensionsväsendets centralisering.

I förstnämnda betänkande föreslås en pensionsålder av 55 år för kvinnlig sjukvårdspersonal. Uti det åt dessa sakkunniga lämnade uppdraget har emellertid undantagits behandlingen av den vid hospitalen anställda sjukvårdspersonalen, varför de sakkunniga ej heller vid avgivandet av sitt förslag ingått på någon prövning beträffande pensionsåldern till 55 år för denna personal. Som skäl för bestämmandet av pensionsåldern till 55 år för andra sjuksköterskor hava dessa sakkunniga framhållit, att de åtgärder i syfte att reglera sköterskornas arbetsförhållanden, enkannerligen deras vakning, som sakkunniga föreslagit, skulle hindra, att sköterskorna hädanefter bleve utslitna, som hittills i åtskilliga fall skett, samt att ur denna synpunkt det därför hos dem i regel kunde förutsättas god arbetsförmåga till uppnådda 55 år.

Vad de sakkunniga således anfört äger emellertid icke tillämpning på de vid hospitalen anställda sjuksköterskorna, varför styrelsen fortfarande på ovan anförda grunder anser pensionsåldern för dessa sistnämnda sköterskor böra fastställas till föreslagna 53 år.

Någon sådan prövning hava sistnämnda sakkunniga ej heller företagit, då deras uppdrag endast avsett avgivande av förslag rörande sättet för åstadkommande av en centralisering av det statsunderstödda pensionsväsendet och icke rörande villkoren för de olika befattningshavarnes pensionering.

Medicinalstyrelsen får alltså i underdånighet hemställa, att Eders Kungl. Maj:t ville låta vidtaga sådan ändring av § 5 i lagen angående civila tjänsteinnehavares rätt till pension den 11 oktober 1907, att rätt att komma i åtnjutande av hel pension må för befattningshavare, tillhörande sjukvårdspersonalen vid statens anstalter för sinnessjuka, inträda:

för manlig skötarepersonal.	vid 55	levnads- och 25	tjänsteår,
» kvinnlig d:o	» 53	»	» 25 »

Vad här anförts, gäller den egentliga *sjukvårdspersonalen* och torde motivera, att denna personals pensionsålder nedsättes på sätt här ifrågasatts.

Vad sedan gäller den s. k. *ekonomipersonalen*, så hänvisa vi till den motivering, som anförts i tvenne samtidigt väckta motioner, nämligen av herr Petrén m. fl. i första kammaren och av herr Karlsson i Vadstena m. fl. i andra kammaren, och tillåta vi oss att med avseende på nämnda befattningshavare framföra samma yrkanden som i nämnda motioner, men vilja vi härtill ytterligare lägga ett yrkande i en särskild punkt.

Vi vilja nämligen påyrka, att en viss befattning vid Piteå hospital gives en bättre placering än vad som nu föreslagits, och skola vi som skäl härför anföra följande:

Före 1918 års löneroglering fanns en plats vid Piteå hospital under titel »Rättare och kusk» med samma lön som »Hantverksföreståndare». Vid 1918 års riksdag beslutades, att en befallningsman skulle finnas vid Piteå hospital, och denna plats fanns under 2 år. Emellertid hemställde hospitalsdirektionen om befallningsmanstjänstens indragning och omändring till en 2:dra klass uppsyningsmanstjänst, varom även beslut fattades av riksdagen. Samtidigt blev ovannämnda befattningshavares tjänst omändrad från rättare och kusk till stallförman, alltså en löneminskning i stället för löneökning. Nämnda befattningshavare sköter jämte kuskbefattningen även anstaltens jordbruk som rättare. Vid de flesta hospital däremot finnes anställda både befallningsman som sköter jordbruket och stallförman som sköter stallet. Piteå hospital intager däremot en särställning i nämnda hänseende, ity att nämnda tjänsteinnehavare sköter både kusk- och rättare-sysslan. Med fog anse vi därför, att denna plats bör uppflyttas åtminstone till B 3, till vilken löneklass vi i denna motion föreslå uppflyttande av chaufförer. Det synes oss rimligt, att en person, som är både kusk och rättare, åtminstone ej erhåller en sämre löneställning än den som kan bli bestämd för chaufförer (Kungl. Maj:ts proposition innebär, att chaufför skall upptagas i lönegrad B 2 men nämnda befattningshavare i Piteå som föreståndare i stall i endast B 1).

Med hänvisning till den motivering, som vi här ovan anfört, vilja vi alltså hemställa:

att riksdagen måtte vid behandling av proposition nr 146 besluta,

att det endast skall förekomma en grupp av skötare resp. sköterskor, och att ett lämpligt avvägt tilläggsarvode må kunna tillerkännas dem som ansvara för förråd, medicin m. m.;

att skötaregruppen placeras i lönegrad B 3 i det av kommittén föreslagna avlöningsreglementet;

att pensionsåldern för skötare fastställs till 55 levnads- och 25 tjänsteår och för sköterska till 53 levnads- och 25 tjänsteår;

att maskinmästare av I klass uppflyttas i lönegrad B 8 och maskinmästare av II klass i lönegrad B 7;

att trädgårdsmästare och befallningsman uppflyttas i lönegrad B 6 och att det vid Nyköpings hospital uppföres en trädgårdsförman med placering i lönegrad B 5;

att alla hantverksföreståndare sammanföras i en grupp, som placeras i lönegrad B 5;

att hantverkare, chaufförer och eldare av I klass uppflyttas i lönegrad B 3 samt föreståndare i stall, ladugård och svinstall i lönegrad B 2;

att nattvakt samt manligt biträde i trädgård och jordbruk bibehålles å ordinarie stat och placeras i lönegrad B 1 samt

att å Piteå hospitals stat uppföres en befattning, förslagsvis benämnd: rättare och kusk, eller också inordnad bland någon av de befintliga befattningarna, vilken befattning placeras i lönegrad B 3 samt att en av de bägge befattningarna i graden »föreståndare i stall, ladugård och svinstall» borttages.

Stockholm den 28 mars 1922.

Ernst Hage.

K. A. Borg.

C. P. Olsson.

Oscar E. Sjölander.

P. Granath.